

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

Ի Ր Ի Կ Ն Ա Յ Ի Ն

Իրիկրան մէջ այս խաղա՛ղ, իրիկրան մէջ այս անհո՛ւն,
Երբ խոսերուն ու հողին շունչով զինով, մոլորո՛ւն,
Կ'անցնիմ դաշտերը կանանչ, սա համբայէն ոլորուն,
Կ'ըզգամ ֆակուիլն հոգւոյս մէջ մեղեդիի՛ր՝ փոլերուն...

Ձեփիւռներո՛վ, արեւո՛վ խնկրած պահն այդ բուրեան,
Մայիւնին հետ կաթնաբոյր՝ սա զառներուն մանկաձայն,
«Տէրունական» իբր աղօթք կ'իջնեն հոգւոյս մթութեան,
Ու զիս ծունկի կը բերեն հայ մամիկի մը նման...

Հեռո՛ւն կոչնակն է արդէն, որ մեղանո՛յս զանգիւնով
Իր աղօթքին ու խունկին կը կանչէ զիւրը համայն,
Գիւղը համայն ծառաւի խաղաղաւէ՛տ օրհնութեան:

Հիմայ ծերերը դողլոջ, հիմայ կոյսերը կարօտ,
Պիտի հասնին հեալէն, հերմակ մոսեր ձեռներնին, ·
Ու բանան սիրքը իրենց՝ Աստուածամօր նկարին...:

Հայկոյ

Ս. ԵԱՓՈԻՃԵԱՆ

Դ Ի Խ Թ Ե Ր Գ

Իմ տունիս նըրազն ես դուն.

Իմ տունիս աղբիւրն ես դուն.

Իմ տունիս արեւն ես դուն.

Բայց չեմ գիտեր ո՛վ ես դուն:

Գուցէ ուրիշ տեղ կ'ապրիս.

Բայց կըրակն ես արիւնիս.

Կը լըսես ջըրփը սրտիս.

Իմ տունին գիւտերն ես դուն:

Ո՞վ է հոգիս շոթայե՛ր՝

Երբ գերեզման եմ դրեր

Յոյսեր՝ անհուն երազներ,

Մահուան չափ ֆաղցր ես դուն:

Իմ սէրըս ո՛վ է ըսեր.

Տունիս նըրա՞զն է ըսեր,

Տունիս աղբիւ՞րն է ըսեր:

Ա՛հ գուցէ մեռա՛ծ ես դուն:

ԱՐՄԷՆ ԵՐԿԱԹ